

kommer vi op paa 22 pCt., altsaa foruden Statsskatterne. I ikke faa Byer er der en Skatteprocent paa 12 og derover, og hvis dertil saa lægges 40 pCt. for ikke saa forfærdelig store Indtægter, kommer vi op paa 17 pCt. Og tillægger vi Statsskatterne, tror jeg, vi kan sige, at de Folk er saa stærkt beskattet, at man i Virkeligheden ikke med Rette kan tænke paa at forhøje Skatteprocenterne yderligere. Jeg mener ogsaa, det vil være mindre forsvarligt af Rigsdagen at vedtage et Forslag, der stiller væsentlig større Krav. Fejlen er næsten altid den, at naar man belaster Kommunerne med de forskellige Udgifter, glemmer man samtidig at anvise dem Indtægter til at dække disse Udgifter med. Som jeg allerede har sagt, er det efter min Mening ikke et heldigt Tidspunkt, dette Lovforslag er blevet fremsat paa, idet den Lov, vi har, Loven af 1922, i sig selv er blevet betydelig forbedret af Prisdældet. Men dertil kommer ogsaa den sikkert betydeligt mindre Indtægt, store Dele af Samfundet har og vil faa i det kommende Aar. Mit Parti vil dog gerne være med til ved en grundig Udvalgsbehandling at undersøge, om Loven kan forbedres indenfor den finansielle Ramme, som er givet ved Loven af 1922.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til videre Behandling i et Udvalg.

Veistrup: Jeg maa begynde med at udtale min Beklagelse af, at det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppsen [Drusebjerg]), som skulde være Ordfører for vort Parti i denne Sag, pludselig ved Sygdom i Hjemmet er blevet forhindret; han har derfor anmodet mig om at sige et Par Ord.

Saa vel Venstres som Socialdemokratiets Ordfører begyndte med at sige, at Spørgsmaalet om Forsorgen for de gamle har vakt og vækker megen Interesse i Befolkningen, og jeg kan ganske slutte mig hertil. Det er et Spørgsmaal, som sætter Sindene stærkt i Bevægelse ikke blot hos de gamle, saaledes som de ærede Ordførere udtalte, men ogsaa i høj Grad hos de unge. Det er jo naturligt, at det interesserer de gamle overordentlig meget, da det drejer sig om deres Forsørgelse helt eller delvis. Alderdommens Kaar er i sig selv ikke særlig lyse og muntre, men

kommer dertil Bekymring for det daglige Brød, vil Tilværelsen kunne blive en Byrd for de gamle. Derfor tændtes der Lys i adskillige smaa Hjem, hvor gamle Mennesker havde til Huse, da man fik at vide, at der paa Rigsdagen var fremsat et Lovforslag om Aldersrente. Det var særlig Princippet med de faste Takster, man fæstede Opmærksomheden ved. Man forudsatte nemlig, at disse Takster skulde betyde, at man kunde faa den Tryghedsfølelse, som er en Nødvendighed for, at man kan leve et sundt og roligt Liv, og dernæst, at Godgørenhedspræget, som var saa stærkt fremherskende i den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, vilde forsvinde. Det var disse Principper, man regnede med skulde blive de afgørende i den nye Lovgivning. Og hvad de unge angaar, var Forholdet det, at en Mængde af disse mente, at den Spænding, hvis jeg maa bruge det Udtryk, som bestod i Aftægtsforholdet mellem de unge og de gamle i de smaa Hjem, i hvert Fald paa Landet, i høj Grad vilde slappes gennem en Lovgivning af denne Karakter.

Allerede inden Loven traadte ud i Livet, var der imidlertid hos mange Mennesker en Frygt for, at det ikke helt vilde gaa, som Hensigten var. Man frygtede, at den forventede Tryghedsfølelse ikke skulde kunne tilvejebringes gennem de Satser, som blev de endelige, og jeg synes ikke, man kan benægte, at denne Frygt har været velbegrundet. Det forekommer mig, at man glemte, da man vedtog denne Lov — af bare Ivrighed, kan jeg gerne sige, for at faa fastslaaet bestemte Regler —, at der er ingen Regel uden Undtagelse. Det viste sig ogsaa, at der var Undtagelser, ja, endog i en saadan Grad, at det er lige ved at være Undtagelserne, som er blevet Reglerne, i den Forstand altsaa, at det er Undtagelserne fra den gældende Lovgivning, som har bevirket, at de gamle har været i Stand til at leve af Aldersrenten. Undtagelserne har været saare mange og har jo angaaet dem, som ingen som helst Hjælpemidler har hverken i Form af Arbejdsevne, Kapital eller Indtægt, ja, som maaske ikke en Gang har Familiegodgørenheden at holde sig til. Overfor alle disse Mennesker opfyldte Loven altsaa ikke sin Bestemmelse: at skabe økonomisk